Den förargeliga hatten. Lund 1793. Tryckt hos prof. Joh. Lundblad.

1700-1829 81 A Br. 1793 Hatten

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Den
Förargeliga
Hatten.

Ou nous

Den
Förargeliga Hatten.

Und ungeküßt must ich von dannen gehn.

Gell. Fab.

LUND 1793.

Trykt hos Prof. *Joh. Lundblad.*

En Söndags qwäll förleden Jul,
Då jag för Björnar gick i skjul,
Och i en kappräck stor och ful,
Som Conterband mit hufwud gjömde;
At jag ock en gång måtte få,
I fred på almän gata gå.
(Ty annars sker det intet så)
Nu lycka war: kan jag förstå,
At alla Wisiteurer glömde
Sit dyra kall — om de nu drömde:
Om de sin finkels flaska tömde:
Lik godt — hör på! hwad hände då?
Jag gick och sagta genomläste
En Madrigal, jag sammansat;
Och som den war just ej så platt;
Så kan man lätt begripa, at
Som Auctor, modet hos mig gäste;
Och at jag sparckade besatt,
I gatan, som war ganska glatt;
Hälst jag på wers; som woro lätta
Haft åran demonstrera detta:
At hwarie Skönhet bör med rätta
Beständigt gå med swarter hatt.
Hwad pryder mer en sådan skatt?
Contrasten lifwar up behagen:
En målning blir ju ganska matt;

Om

Om ej ibland de skumma dragen;
Om ej med skuggans mörka natt
En målare wet höja dagen.
Jag går och läser, som jag sagt,
På deßa wersar efter tackt,
Och gratulerade min hjerna,
Då jag får se en präcktig Stjerna,
Som redan sina strålar bragt,
Då minst jag derpå gifwit agt
Uti mit bröst, med sådan magt,
At jag bad döden gå och spiärna
Med Poësiens magra tårna,
Och smuts och sten på denna trakt.
Jag ån ej noga öfwerlagt,
Hwad namn min stjerna kunde bära —
Det Venus war! ja på min åra,
Fast intet efter Neuvtons lära;
Ty hon war jorden alt för nära —
Från fönster rutan, där hon stod
Deß dragnings kraft mig hade fattat;
Wilrådighetens Åbb och flod
Et ögnablick mit hjerta mattat,
Då kjärlek, kjärlek, gaf mig mod.
Jag språng up för trappan:
Jag slängde af kappan:
I Salen jag steg:

Min Skóna hon wände Sig, hållsade, neg.
Och sen hon jämkat sina kläder
Och mónstrat sina wackra band,
Och talt om et och annat wäder,
Och hißnat för min kalla hand;
Så såg jag denna Ängel skrida
Med nätta steg, emot en sida,
Dár twenne warljus brunno klart:
Deß hwita bróst war något bart:
Jag dár uptäkte något rart:
Ja Himlen wet, jag kunde snart
Förtjent mig — några knäppar —
Som rosen — så war hennes läppar!
Som Lilljan — så war hennes barm!
Och den portionen af deß arm,
Som jag fick lof at sakta trycka,
Ack! den war hjertans mjuk och warm.
Jag drömde nu om mycken lycka
Förtrollad, wid en Fönster-karm.
En Skönhet, som i Staden bor,
Är om sin prydnad angelägen;
Min Skónas Hatt war af Castor,
Hon hade Siden-Sarses skor,
Och Silkestrumpor, ja jag tror,
At det war sillke hela wägen.
Dock skulle någon supponera,

(Som

(Som likwäl wore alt för djerft)
At något war af Hollands lärft,
Så wil jag intet disputera;
Jag låter gjerna det paßera,
Som jag ej rätt kan penetrera,
Jag efter Far min detta ärft. —
I Salen war ej Flickans Mor,
Hon, utaf dagens börda mattad,
Uti en Länstol innefattad,
I nästa rummet satt och swor
Med andra Fruar uti Chor. —
Och woro twänne Tanter där,
Twå stinna, ålder stegna gummor
Så brummande, som twänne trummor.
Jag kunde höra deßa här
Upräkna dem, i stora summor,
Som utan lön för sit beswär,
Wid deras fotapall ha suckat med begär.
Den ena, på sin Canapé,
Nu dräck sit hwardags — thé,
Och talte idel hädelse
Mot kjärleks Guden och hans dyrkan:
Den andra, sist Hon war i kyrkan,
Ack jämmer! hwilken olycks stund!
Haft skaden, at för ewigt mista
En Mops — jag tror från Trappezund.
Af sorg deß hjerta nu wil brista —

Hon

Hon önskar utaf hjertans grund,
At någon Skrifware i Lund
(Ty skrifwa är ej Gummans pund)
Uptekna wille, på en lista
De frestelser, och arga fund
Hon warit twungen at bewista,
Då hon ännu war frisk och sund:
Och nu, då detta börjar bristа,
Och hon, wid hoppets swaga gnista
Ser grafwens bädd, och Dödens blund,
Hur stålt hon kryper i sin kista
Af kjärlek för en liten hund. —
Men jag betracktade min Sköna,
Allt annat för min Själ förswann.
Dock, jag upriktigt säga kan,
At utom det, jag tydligt fann,
Hur hjertat i mig flög och brann;
Så fick jag, til min ledsnad röna,
At jag war något dum, min sann;
Ty intet mig i minnet rann,
Som nu jag tyckte mödan löna
At, för min Sköna föra ann.
Men mina ögon tåte nog:
Min Sköna jag på pulsen tog,
Och hwarje slag deß ädra slog,
Med wälluſt til mit hjerta drog!

(Ja

(Ja Himlen wet, jag intet skryter
Med mina känslor, utan sog)
Hon sjelf til slut, wår tystnad bryter,
Och wiskar mig i det hon log.
"Hör intet på hwad Tanten säger!
"Mäst hwarje dag så är hon sjuk
"Af sina gamla kärleks griller,
"Och af et ewigt, ewigt bruk,
"Af hylle thé och mage piller —
"Nej! säg mig, wet Ni intet nytt?
"Ni plär ju annars wara rolig! "
„Ack jo! — Men saken är otrolig:
„En Golliath, en Lillepytt,
„Ha ringar med hwarandra bytt,
„Och skola giftas nästa månad:
„Jag war af skratt, fast nära dånad,
„När först jag hörde denna sak:
„Ty Gubben om han ginge rak
„Är åtta fot och något öfwer,
„En stor Colloß, Et dunder wrak,
„Med Sjuti år, uppå sin bak,
„Och tung — ja som et kyrke tak,
„Som hwalf och pelare behöfwer —
„Och Flickan är så fin, och klen,
„Med ur och kläder, skin och ben,
„Hon endast nitton marker wäger.

"Nå ljug nu intet — Som jag säger,
„Hon wäger Aderton och en,
„Hon synes knapt i måneſken,
„Så fin är denna ſäcker biten;
„Och når nu kroppen är ſå liten,
„Hur liten blir då hwarje led,
„Från hufwudet och ända ned?
"Ack hwilken trada" !! Nej jag ber!
„Ni kan imaginera Er:
„En werld, ſom wår ſå full af willor:
„Om detta giftermålet ſker,
„Och Gubben tappar ſina briller,
„Hur raſande Han ſig beter.
"Nu orkar jag ej höra mer:
"Men ſäg mig, hwem kan Gubben wara?
"Och hwem är Flickan? ſwara, ſwara.
„Jag ſkulle gjerna bara — bara,
„Jag något fick för mit beſwär.
Tro intet Ni min Sköna lilla
At jag ſå öppenhjertig är.
Bör man en nyhet ſå förſpilla
För intet och ſå ganſka brott?
Nej! Ni bör kjöpa den för et och annat ſmått.
Och jag är billig, ſkall Ni röna,
Jag handlar gjerna med de Sköna,
Och tjenar dem, med hwad jag har,

Faſt

Fast penningar, jag aldrig tar,
Och fast Credit, jag aldrig lämnar.
"Jag undras bara hwad Ni ämnar!"
„At ta en kyß — at ta et par
„Och ännu mer om där är qwar —
„Ack Söta — Söta! war nu snar!
"En kyß — det händer ej, med stolter mine hon sade;

Men tålig war hon, som et Lamm.
Min arm, jag kring deß Skuldra lade,
Och sielf hon räckte munnen fram.
Jag flög med ifwer mot min lycka,
Jag idel, idel känsla war;
Men lyckan lyser och bedrar,
Just då, jag skulle wara snar,
At på min Skönas läppar trycka
Den kyß, som skulle til mig rycka
Al glädje som Elysien har —
Den Satans hatten, som hon bar
Med skygget mig i ögat skar. —
Aj! Aj! mit Aj til nästa rummet hördes.
Strax, af den onda Andan fördes,
Jag wågar säga alla tre,
Båd Mor och begge Tantern,
De kommo gapande at se,
Hwad som på färde kunde wara.

Jag

Jag måtte ut på dörren fara;
Men gret och swor och bannade.
Nu kom jag på min kammare,
Jag bet — jag slog, i wäggarne,
Jag hade ordsak til at rasa:
Min Madrigal, jag ropade,
Du skal min Själ bli hackelse,
Och sedan Kola bitarne,
Om intet just til helfwete,
Dock genast brinna på min brasa.
Och domen jag fullbordade.
War det ej rått? hwem wågar neka?
Med skrifter bör man intet leka
Som kunna óka wår förtret:
Wäl får man ljuga, som Poët,
Men, at en funnen dårskap smeka,
Det är en otilbörlighet.
Jag åt min egen dumhet skrattar;
Men skrattar i förtrolighet.
At Flickor böra gå med hattar,
Det war det dummaste jag wet;
Om intet, det jag nu författar
I dumhet har prioritet.
Dock likwäl i min bitterhet
Skal jag Satirens pilar hwäßa
Mot hattar, på de Skönas hjäßa:

Jag dem har swurit ewigt krig:
Och, at en gång utrota deßa.
Ack! mina Bröder hjelpen mig.
Wår werld han är så underlig!
Jag fruktar et, som wål kan hända!
Man wet at Flickor pläga wända
Sin granlåt, efter egen smak:
Det fram, som för har warit bak,
Och måst de Sköna åro kända
För böjelse til denna sak. —
De byta moder och maner:
Man får ej disputera tycket.
Af det, som ögat wälluft ger,
De dölja redan alt för mycket.
Och hwem är det, som icke ser,
At det för wåra synder sker?
Ja! mina Bröder, ackten Er!
Det lått kan falla dem i smaken,
At låta hatten sloka ner
För ögat, som oß nåd beter;
För munnen, som så ljufligt ler;
För Halsen, och för ännu mer.
Hwad är oß öfrigt då jag ber?
Jo! blott den gamla goda saken,
At hånga oß i wårt qwarter.

Exemplaret kostar häftadt 2 Sk.

KUNGL. BIBL.
- 7 FEB 1972
STOCKHOLM